

A templom mai formáját a 18. század végén nyerte el. Ekkor épült a D-i oldal előcsarnoka, a tornyot megemelték, továbbá ekkor alakult ki a jelenlegi nyílásrendszer is.

SIMON ZOLTÁN

230. Sajókaza határa

(Borsod-Abaúj-Zemplén megye) Ó, Sza, Á

2001. április 28-án és május 8-án végeztünk régészeti terepbejárást a Sajó északi partján, Sajógalgóc és Sajókaza között, a Sajó és a hegyek lába közötti síkon tervezett bányatelkeken.

A település *Rét-föld* nevű határrészén a fedetlen szántóföldön a Sajóval párhuzamosan futó, K-Ny irányú csatorna északi partján, egy K-Ny-tengelyű, markáns kiemelkedésen 300×150 méteres nagyságú területen igen sűrű felszíni leletek által jelzett császárkori, Árpád-kori, valamint őskori településnyomok kerültek elő.

A *Gyalog-rét* nyugati szélén, a Sajó által folyamatosan elöntött, egykor szántott, növényzettel alig fedett területen, a tervezett bányatelek nyugati sarkában, mintegy 25 méter átmérőjű területen Árpád-kori lelőhelyet találtunk.

A *Felső-rét* nevű határrészen a teljesen fedett területen egyetlen Árpád-kori kerámiatöredék került elő.

A terepbejáráson részt vett Hellebrandt Magdolna, Lovász Emese régész, Bánfalvy Ferenc, Kozmáné Bányi Judit, Tóth Edina restaurátor.

PUSZTAI TAMÁS

231. Sajószentpéter, Kövecses-dűlő

(Borsod-Abaúj-Zemplén megye) U, Szk, N

2001. június 12-én régészeti terepbejárást végeztünk a tervezett Kazincbarcika és Sajóbáony közötti gázvezeték nyomvonalának módosítása kapcsán Sajószentpéter határában.

A nyomvonal módosítása a gázvezetéknek a Sajó egykori árterét Ny-ról határoló Sajó-terasz Sajószentpéter és Sajóecseg közötti részét elmetező szakaszát érintette. Az új nyomvonal a Sajóecseg-Kövecses-dűlőben futó régi nyomvonalhoz képest mintegy 1000 m-rel nyugatabbra került az egykori Sajó-teraszra.

Ennek az új nyomvonalnak a Kövecses-dűlő Sajószentpéterhez tartozó részébe eső szakaszát jártuk be. A bejárt terület a nyomvonal mentén 400 m hosszúságú, és (annak két oldalán) kb. 50-50 m szélességű volt.

A vizsgálat időpontjában a terület szántóval fedett volt, derékig érő sarjadó búza borította, így terepbejáráásra kevésbé volt alkalmas. A terület bejárása emiatt random-módszerrel történt.

A munka során egy régészeti lelőhelyet sikerült meghatározni. A bejárt terület teljes hosszában, kisebb lelet-sűrűsödésekkel neolitikus településre utaló szórvány leleteket (nagy méretű csiszolt baltát, obszidián pattintékokat, neolitikus és jellegtelen cseréptöredékeket) találtunk.

2001. július 30-tól augusztus 22-ig megelőző feltárást folytattunk a lelőhelyen. A tervezett 500 m hosszú szakaszból a D-i végponttól 304 m hosszú szakaszon sikerült a felületet megnyitnunk. Ebből a D-i végponttól számított 151 m hosszúságú szakaszon nem mutatkoztak régészeti jelenségek, a következő 93 m hosszúságú részen a feltárást nem sikerült teljes egészében befejeznünk, az ezt követő 60 m hosszú szakaszt teljesen feltártuk.

Összesen 37 régészeti objektumot találtunk, amelyek a domb legmagasabban fekvő részein mutatkoztak.

A szkíta korból néhány gödröt, egy földbe ásott ház maradványait(?), továbbá egy igen különleges leletanyagot – sütőalkalmatosságok(?) töredékeit, hengeres agyagcső töredékeket, nehezekeket, egyéb edények töredékeit – tartalmazó objektumot tártunk fel.

A népvándorlás korából (2-3. század(?)), illetve 8. század(?) néhány gödör és két négyszögletes, földbe mélyített ház maradványa került elő.

Természettudományos vizsgálatokhoz több helyről talajmintát, illetve faszenet gyűjtöttünk.

A leletek a Miskolci Herman Ottó Múzeumba kerültek. A terepbejáráson B. Hellebrandt Magdolna, Lovász Emese, Pusztai Tamás régészek vettek részt.

A neolitikus településről szóló jelentést lásd a 31. oldalon.

S. KOÓS JUDIT – CSENGERI PIROSKA

232. Salgótarján, Salgóvár

(Nógrád megye) Kő

A Salgóvár 1981-1984 közötti első ásatási kampánya után 2000-ben folytatódott az erődítmény feltárása, azaz az alsó vár kutatása. Miután annak első lépéseként kutatóárkokkal tájékozódhattunk az alsó várrész teljes területén, ebben az évben megkezdtük a módszeres feltárást. Szervezési okokból munkánk időben és topográfiaiag is két részre tagolódott.

Először az alsó vár övezőfalának legdélibb, a külső kapuhoz csatlakozó részét kutattuk. Itt egyrészt a várkaput magába foglaló D-i várfalnak az elmúlt évben feltárt K-i része után az 5 m hosszú Ny-i szakaszát tártuk fel. Ez utóbbi itt azonban már csak sziklabefaragásként és minimális habarcsnyomként került elő, helye, mérete azonban megbízhatóan dokumentálható volt. Lényegében DNy-on csak magát a sziklafelszínt találtuk meg a minimális humusz alatt, s ennek megfelelően a D-i falhoz kissé hegyes szögben kapcsolódó Ny-i fal D-i részéből sem sok maradt meg. Ezt a falat kb. 30 m-es hosszúságban bontottuk ki úgy, hogy az enyhén ívelő fal belső síkja mögött egy 50-100 cm széles „szelvényt” nyitottunk az udvar feltöltési rétegeiben, míg a külső síkjánál – már a hegyoldalban – egy vízszintes padkát alakítottunk. Az így kibontakozó fal D-ről É felé egyre jobb állapotban maradt meg, néhol a 80 cm-es (kibontott) magasságot is elérte, de mindenhol mélyebben került elő a falkorona, mint a feltehető középkori udvarsínt.

E fal lényegében egy vastagabb, 120–130 cm-es D-i és egy keskenyebb, 100 cm-es É-i részre tagolódott. D-en a néhol már pontosan nem tisztázható külső falsíkot nagyméretű, lekerekített támpillérek támasztották, míg É-on három, jóval karcsúbb támaszt bonthattunk ki a már sokkal jobban megmaradt Ny-i, külső síkon. Úgy véljük, hogy a támpillérek, mind a fal méreteltérése – s így a belső falsíknál megfigyelhető váltás is – terepviszonyokhoz való alkalmazkodásból adódott, s nem kell ezekből további, esetleges építési periódusokra való következtetéseket levonni. Délen a várfal alapozását magába foglaló természetes bazaltmálladék felett csak egy fokozatosan vastagodó köves feltöltést figyelhettünk meg a várudvar területén – az utóbbi bizonyára az építési szintre került, s a néhol ugyan nem egyértelmű felület egy, a mai alatt kb. 50 cm-re húzódó középkori szintet bizonyít. Északon a feltárt terület határa mellett már paticsal kitöltött cölöplyukak és égésrétegek utaltak olyan belső(?) objektumokra, amelyek értelmezése csak további, a fal belső oldalán nyitandó szelvényekkel lehetséges.

A második kutatási szakasz fő feladata az alsó vár még ismeretlen ÉK-i részének – a várfalhoz mintegy kifliszerűen csatlakozó épületszárny K-i végződésének – alaprajzi tisztázása volt. Itt azonban hiába helyeztük át a felső várba vezető utat néhány méterrel délebbre a hegyoldalban, az így a várfal előtt rendelkezésünkre állt sávban az udvari (D-i) fal nem került elő. Feltevéseink szerint 6 m-es távolságban futott a várfallal párhuzamosan, K-i zárófala is a kutatott terület és a nagy ciszterna közötti, még ismeretlen, 5 m széles területsávon kereshető. Emiatt a XIII. szelvényben csak a korábban feltárt szintig jutottunk, illetve csak a felső, átlag 100 cm-es omlásréteget bontottuk le a vastag paticsos puszta rétegből. Ez utóbbiba nem bontottunk bele, hiszen így megsemmisítettük volna az értékeléséhez nélkülözhetetlen kapcsolatát a keresett fallal.

További kisebb kutatási eredmények közül jelentős, hogy kiderítettük, miszerint egy közel 3 m széles folyosó húzódhatott a Ny-i palotaszárny előtt, továbbá fontos új adatokat nyerhettünk az úgynevezett őrségépületben az előző évben megtalált agyagkemencéről is. Végül megkezdtük a K-i ötszögű ágyútorony belső falsíkjainak kibontását és falkoronáinak letisztítását.

FELD ISTVÁN

233. Sárospatak, volt Trinitárius kolostor

(Borsod-Abaúj-Zemplén megye) Kö

Az épület műemléki helyreállítását megelőző, 2001. január 3–február 28. között végzett kutatás elsődleges célja a kiviteli tervek számára adatok szolgáltatása, a szintviszonyok, térszerkezetek, nyílások meghatározásával.

A régészeti feltárás és régészeti kutatás így a volt templom, előtér, sekrestye és karzat, továbbá kolostorszárny két földszinti K-i terére, a külső szintviszony meghatározására, s az épületszárny alatt húzódó középkori

pince kibontására korlátozódott. A régészeti feltárás és falkutatás csak részben fejeződött be.

A templom tengelyében húzott kutatóárokka a barokk szintjét meghatároztuk, ez a Makovecz-étterem műburkolata alatt 65 cm mélyen kőlap burkolatban jelentkezett, összefüggő felületen főként a D-i oldalon. A templom főoltárának kőalapozása, és a D-i mellékoltár kőlapja előkerült.

Az eredeti járószintig kitermeltük a feltöltést. A falpillérek lábazata eredetileg kő volt, ezt a feltárt É-i pillér lábazata mutatja. (Egyébként ezek a Makovecz-helyreállítással a járószint alatt voltak!) A templom bejárati küszöbszintje mintegy 20 cm-rel volt mélyebben. S a faragott kőkeret is eredetileg lefutott, a műkőlábazat Makovecz-kori helyreállítás.

A templombelsőben előkerült egy középkori ház, Ny-i falát 4 m hosszan, É-it 9 m hosszan tártuk fel. A 70 cm törtkő falazat gerendafészkéi és a Ny-i fal szelemen-gerendafészek alapján, a pincében kibontott élszedett kőkeretes, gádorfalas bejárata alapján a gerendafödém alsó szintje rekonstruálható. Ez a korai épület Patak középkori utcáinak háza, bejárata az utcáról nyílt, pincegádoros. Felmenő fala a barokk szintig megmaradt, különösen az ÉNy-i épületsaroknál.

Tulajdonképpen később ebbe temetkeztek, a feltárt 1., 2. és a bolygatott 4. számú sír alapján. Még a templomtérben, de már szorosán az É-i külső falsíknál tártuk fel a 3. számú sírt. A sírok keleteltek, koporsóban (2. számú festett) temették el a halottakat, szegényes melléklettel: a 2. számú sírban függesztőfüles érem textilfoszlánnyal, a 3. számú sírből pénz és kettős kereszt került elő, míg a 4. számú bolygatott sírből papi ornátus foszlányai. Feltehetően a 17. század végétől a 18. század második feléig temetkeztek.

Tisztáztuk a karzat méretét is, mely az előtér felett volt, s nem nyúlt be a templomtérbe és a D-i ablakba! Az emeleten előkerült a visszafaragott boltváll, falbekötés. A falkutatás feltárta a karzat és a kolostor elfalazott ajtónyílását is.

A rend feloszlatása után kirabolták a templomot és a sírokat; a század végétől magtárnak alakították át. Ehhez tartozik a feltárt két kőpillér és törmelékes kő-tégla vegyes alapozása, mely a földem alátámasztására szolgált. A templom terét így kettéosztották, s a D-i, É-i homlokzat két nyílásán lehetett a szintre jutni.

JÓSVAINÉ DANKÓ KATALIN

234. Sárszentlőrinc, Csetény

(Tolna megye) B, Kk

2001-ben a Tolna megye őskori és középkori várai című kutatási program keretében folytattam a légi felderítéseket, terepbejárásokat. A munkához a Nemzeti Kulturális Alapprogram, az OTKA és az Ócsényi Repülőklub nyújtott anyagi segítséget.

A falutól É-ra, a Sió árteréből erősen kiemelkedő dombot nevezik Csetényi sáncnak. A domb teteje je-